

те жени и девойки винаги носят много злато по себе си.

Още след постигане на договорка между родителите на бъдещата булка се дава дребен подарък (златна пара при “тракийските” калайджии) и момичето се прибира в дома на момчето.

За кардарашиите, живеещи в Силистра, годежният дар е синджир със златна пара. Момичето носи този синджир в знак, че е обещано. Те приготвят на годеницата си накити – обеци, пръстен, златен ланец с една пара и го даравят с думите: “Тя е вече наш’та!” (Съботинова 2002: 204-206).

*Циганките: „били всички пъстро напременени....
хубаво наваракладосани и
гиздаво навързани с панделки от всякакви бои”**

В изграждането и представянето етнопортрета на циганката не може да се отмине и *облеклото* ѝ. Тя е ту бедно, окъсано, парцаливо облечена, ту с ярки по цвет и пищни по кройка дрехи. Облеклото е израз на социалния ѝ статус, начин на живот, възраст, семайно положение, групова и конфесионална принадлежност. Съобразено е с етническите характеристики и традиции, съхранява локалните групови особености. Носи белези и на съобразяване с географските ширини. Подчинено е на етнокултураните забрани в опозицията „чисто-мръсно”. Повечето от тези забрани са свързани с жената,екса, бременността, пубертета, менструацията и пр. Тялото е разделено на две части, като тази над кръста е чистата. Долната част на тялото е мръсна и никога не трябва да се разголва. Това води до принципа горната част на тялото да се облича с дрехи, които не преминават под кръста.

В Османската империя на “правоверните” жени Коранът повелява да се покриват пътно и да не показват своите телесни прелести на никого. От стари времена това се приема като знак за достойнство, знатен произход и престиж. Противно на мюсюлманката, българката не се чувства длъжна да крие прелестите си само за ревнивите очи на своя мъж – не един чуждестранен пътешественик отбелязва, че „костюмът ѝ бил доста отворен на гърдите” (Тодорова 2003: 69, 83).

„По-отдавнашните времена, когато българите подражавали на турци-те във всичко, старозагорчанки нахлували под фустите си скъпи атласени

* Илков 1908: 184